

| EP.00 |

ดิ่ง!

เสียงแจ๊สเตือนจากแอปพลิเคชันโซเชียลที่ฉันและทุกคนทั่วโลกกำลังติดกันงอมแงมดังขึ้นเมื่อไอ้ ‘แบงค์’ เพื่อนสนิทในกลุ่มของผมได้ทำการเชิญผมเข้าไปในกลุ่มอะไรสักอย่างที่ผมไม่รู้ว่าเป็นกลุ่มอะไร

‘Bank Thanasarn ได้เชิญให้คุณเข้าร่วมกลุ่ม น่องไอ้ไลฟีสด’

“เหย้ออะไรวะเนี่ย”

ผมสับสนนิดหน่อย ตอนแรกไม่กดรับในทันที แน่ใจว่าไอ้แบงค์เห็นแบบนี้มันก็ไม่อยู่เฉย รีบส่งข้อความมาในแชททันที

BANK : ไอ้เกียร์เข้ากลุ่ม

BANK : เร็ว ๆ จะไลฟ้แล้ววววว

BANK : ไม่เข้าจะเสียใจ ไอ้สัสตส

GEAR : เสียใจกับพ่อมึงดิ

GEAR : นี่กลุ่มอะไรของมึง ไวรัสปะเนี่ย

BANK : Send picture

BANK : Send picture

ไอ้แบงค์ส่งรูป 'อะไรบางอย่าง' มารัว ๆ เพียงเพราะต้องการให้ผมเชื่อว่ามันไม่ใช่ไวรัส ผมที่กำลังดื่มเบียร์ชิลล์ ๆ อยู่ที่ห้องตัวเองถึงกับเบียร์พุ่ง เพราะไอ้รูปที่มันส่งมาเป็นรูปเรื่อนร่างขาวเนียนของใครสักคนที่ก็เป็นผู้ชายเหมือนกันกับพวกผมนี้แหละ แต่เขาสวยงามกว่าสักร้อยเท่าได้

BANK : เร็ว ๆ

BANK : คลิปแรกดูฟรีจะมาใหม่

BANK : ที Pornhub ยังเป็นสมาชิกได้เลย ไอ้ควาย

ไอ้แบงค์กำลังพูดถึงเว็บ Pornhub ที่เป็นเว็บไซต์รวบรวมสื่อลามกขนาดใหญ่เอาไว้ด้วยกัน หรือเรียกง่าย ๆ ก็คือแหล่งหนังโป๊นั่นแหละ แหม ผมก็เป็นผู้ชายนะ ปีนี้อายุยี่สิบเอ็ดแล้ว ดูหนังโป๊แล้วมันผิตตรงไหนวะ คนมันบรรลุนิติภาวะแล้วนะ นี้อ้แบงค์มันคงอดอันมากมั้ง เพราะชวนคนอื่นในกลุ่มไม่ได้ 'น้องไอ' ของมันเป็นผู้ชายนี้ มีแต่ผมกับมันเท่านั้นแหละที่เป็นโป๊ ได้หมดทั้งชายทั้งหญิง มันเลยชวนผมเข้ากลุ่มนั่นอีก ๆ

เห็นแก่ความขาว กูเข้าก็ได้...

ผมกดยอมรับเข้าไปในกลุ่มนั้นตามคำเชิญของไอ้เพื่อนผู้หมกมุ่น ซึ่งเมื่อผมกดยอมรับปุ๊บ ก็มีสัญลักษณ์แจ้งเตือนขึ้นมาว่าผมได้เป็นสมาชิกในกลุ่มนี้เรียบร้อยแล้ว และยังมีเพื่อนร่วมมหา'ลัยหน้าตาคู้ ๆ มากมายที่อยู่ในกลุ่มนี้!

ไม่เบาเลยนี่หว่าไอ้พวกเวร...

ผมเลิกสนใจคนหน้าคู้ที่อยู่กับในนี้หน้าสลอน เปลี่ยนไปได้

สายตาอ่านโพสท์ที่ถูกปักหมุดไว้บนสุด ซึ่งน่าจะเป็นเจ้าของกลุ่มเป็นคนโพสท์เอาไว้

ยินดีต้อนรับเข้ากลุ่ม 'น้องไอไลฟ์สด' ครับ กรู๊ปสำหรับหนุ่มโสดรักสนุกทุกคนที่มีรสนิยมเดียวกันกับผม ^^

กติกาของที่นี่ก็ไม่มีอะไรมาก ผมจะลงคลิปแค่อาทิตย์ละครั้ง ส่วนใหญ่ก็น่าจะเป็นไลฟ์นะครับ และแน่นอนว่าผมจะบันทึกไว้เป็นไฟล์วิดีโอไม่เกินยี่สิบสี่ชั่วโมงแล้วจะลบทิ้งครับ

นอกจากคลิปก็จะมีพวกรูปนะครับ และผมจะไม่ตอบข้อความจากใครที่ทักมานอกจากคุณจะเป็น V.I.P. ^^

สมาชิกใหม่ที่ถูกคนอื่นเชิญเข้ามาจะได้รับสิทธิ์ในการดูฟรีในคลิปแรกหรือไลฟ์แรก หลังจากนั้นถ้าคุณไม่เสียค่าสมาชิกและกรอกฟอร์มตามในลิงก์ที่ลงไว้ ผมจะลบคุณออกไปจากกลุ่มนะครับ โดยผมจะให้เวลาคุณสมัครสมาชิกอย่างเป็นทางการภายในสามวัน ไม่งั้นผมจะบล็อกออกไป เพื่อป้องกันไม่ให้คุณถูกเชิญเข้ามาดูคลิปฟรีอีก

- ค่าสมาชิกธรรมดาเดือนละหนึ่งพันบาท ผมไม่มีรายปีให้นะ เพราะว่าวันหนึ่งถ้าผมเบื่อ ผมก็อาจจะปิดกลุ่มนี้ไปเฉย ๆ ก็ได้

- V.I.P. ค่าสมาชิกเดือนละหนึ่งหมื่นบาท ทำไมแพงกว่าสิบเท่า นะหะ เพราะคุณจะได้แซทเป็นการส่วนตัวกับผม และได้สิทธิพิเศษอีกมากมาย พุดง่าย ๆ เหมือนผมเป็นของคุณคนเดียวเลยละ

- ข้อมูลของคุณจะถูกเก็บไว้เป็นความลับ ไม่ถูกเผยแพร่ที่ไหนหรอก เห็นอย่างงี้ผมก็มีนะ จรรยาบรรณนะ

- สุดท้าย ถ้าคุณอยากยกเลิกสมาชิก ก็แค่ไม่ต้องจ่ายของเดือนต่อไป เดี่ยวผมก็ลบคุณออกไปเองนั่นแหละ

หมายเหตุแรก : เมื่อออกจากกลุ่มนี้หนึ่งครั้ง คุณจะกลับเข้ามาไม่ได้อีก

หมายเหตุสอง : คุณจะดูคลิปไว้ผมก็คงไปห้ามไม่ได้ แต่ถ้า

คุณเผยแพร่ออแล้วผมไปเห็นที่ไหน กลุ่มนี้จะปิดตัวทันที ดังนั้นทำเพื่อ
ส่วนรวมด้วยละ ^^'

ผมเลื่อนสายตาลงจากกฎพวกนั้นมาไว้ที่วิดีโอซึ่งกำลังแสดงอยู่
ในเวลาี่ นั้นก็คือน้องไอกำลังเริ่มไลฟ์แล้ว คอมเมนต์ลามกมากมาย
ผุดขึ้นมาจากสายเห็นทั้งหลายที่อยู่ในกลุ่ม หนึ่งในนั้นก็ม้อหี้ยเบงค์
พิมพ์หวัดไม่หยุด

แม่งอยู่ในกลุ่มมานานแค่ไหนแล้วพระ!

ที่จริงผมว่าผมไม่ใช่คนอารมณ์ขี้่ง่ายอะไรขนาดนั้นนะ แต่พอ
เห็นมือเรียวยาวนั้นกำลังปลดกระดุมเสื้อทีละเม็ดแล้ว...

ผมกลืนน้ำลายดังเอือกเลยว่ะ

เพียงแค่มึงถึงหนึ่งนาทีที่การไลฟ์สดเริ่มต้น คอมเมนต์มากมาย
ก็ถล่มทลาย ยอดคนดูตอนนี้หมื่นกว่าคน (ต้องมีคนมาดูฟรีเป็นคิลิป
แรกแบบผมอีกเยอะแ่งๆ) อีกฝ่ายรอบคอบดีมาก ถ่ายให้เห็นแค่ส่วน
คอลงมาเท่านั้น คงคิดมาดีแล้วว่าถ้าให้เห็นหน้าขึ้นมา คงจะอยู่ใน
สังคมลำบาก เจ้าตัวก็บอกอยู่ว่าทำแก้เบื้อ วันไหนไม่อยากทำขึ้นมา
ก็อาจจะเลิกทำ

ตอนนี้ไอปลดกระดุมไปได้สามสี่เม็ดแล้ว เผยให้เห็นผิวที่ขาว
และใส่รั้วร่อยอะไรให้รำคาญใจ ถึงจะบอกว่าเป็นผู้ชายก็หะนะ
เอวที่เหมือนจะคอดนิดๆ นั้นมันคืออะไร...

ผมเองก็ไม่ใช่มเคยมีอะไรกับผู้หญิงหรอก แต่หลุมสะตือของ
หมอนี่ดูสิทสวยอย่างกับของนางแบบ เขาเอาไขมันไปไว้ไหนหมดกัน
นะ เอวเล็กขนาดนี้วันๆ ได้กินอะไรบ้างหรือเปล่า

โหปลาร้านั้นให้ความรู้สึกบอบบางราวกับจะมองลึกเข้าไปถึง
กระดูกของอีกฝ่ายได้ ตอนนี้เสื้อเชิ้ตของเขาถูกปลดกระดุมออกหมด
ทุกเม็ดจนเปิดเปลือยร่างกายท่อนบน ส่วนร่างกายท่อนล่างมีแค่
กางเกงขาสั้นวาบหวิวที่เผยให้เห็นต้นขาเนียนลื่นน่าสัมผัสเป็นอย่าง

มาก

ตึกตัก ๆ ๆ

หัวใจผมเต้นรวดตอนที่เห็นมือขาว ๆ เริ่มไล่ไปตามร่างกายตัวเอง
คล้ายเชิญชวน มีพวกอ่อนหัดเต็งคอมเมนต์กันรัวไม่หยุด

Ball XX : โอ้ยยย น่องโอ้ยัวเกินไปแล้วว

BANK THANASARN : กรีดดดดดด น่องโอออ หัวจัยพรีไม่ไหวว

HEY It's me : นี่ขนาดยังไม่ทำอะไรเลยนะ กำเดาจะแตก

Pond : น้ำจะแตกจริง ๆ นะครับ

Pond : ผมชอบโอจจริง ๆ

Pond : ไม่มีเงินสมัควิวีไอพี แต่อยากให้อีตตอบข้อความสักครั้ง

Pond : ขอร้อง

ไอ้พวกเวรนี้หน้าขะแยงชะมัด (ยกเว้นไอ้เบงค์ที่ดูเหมือนคน
ประสาท) โดยเฉพาะเจ้าของไอดีที่ใช้ชื่อว่า Pond อะไรนี่ ทำทางจะ
เป็นหนักสุด หรือว่าน่องโอจะไม่เคยอ่านคอมเมนต์พวกนี้เลย ก็เลย
ไม่ได้สนใจนั่นสินะ ดูทรงแล้วไอ้ ‘ปอนด์’ อะไรนี้จะคั่งน่องโอมาก มัน
ถึงขนาดคิดว่าเป็นความรักเลยเหอ ไม่รู้สินะ สำหรับผม น่าจะเป็น
ความใคร่...

ดูไปเรื่อย ๆ น่าจะใคร่หนักเลยด้วย ยอมรับเลยว่าคนคนนี้
พีโรโมนพุ่งออกจากหน้าจอ โคตรยั่วแบบไม่รู้จะบรรยายยังไง นี่
เจ้าตัวก็เปิดเพลงแนวเซ็กซี่คลอ ๆ อยู่ด้วย เวลาเห็นเอวเพรียว ๆ นั้น
โยกน้อย ๆ ไปตามจังหวะเพลง ชวนให้คิดไปไกลแสนไกล แถมคิด
ในทางที่ดี...แบบว่าอยากจะดีด้วยสักร้อยเท่า

ความคิดผมตอนนี้ คิดแต่เรื่องลามกทะเล่สิ่งล้วน ๆ ก็นะ ทำขนาด
นี้จะบอกว่าไม่ได้จะให้คิดคงเพคแล้วครับ เป็นไปไม่ได้หรอก เจ้าตัวเขา
ก็หวังให้คิดนั่นแหละ...

ร่างกายผมเริ่มแสดงปฏิกิริยาปวดหนึบขึ้นมากก็ตอนเห็นนิ้วเรียวนั้นเริ่มย้ายไปเล่นยอดดอกเล็ก ๆ สีเรือของตัวเอง มันชูชันมีอารมณ์ขึ้นมาได้รวดเร็วอย่างเหลือเชื่อ ปลายนิ้วนั้นไถวน กลั่นแก้งยอดดอกนุ่มนุ่มไปเรื่อย ๆ หยอกเข้าจนเจ้าตัวต้องส่งเสียงครางหวานสไต้ล้อด้ออนออกมาแผ่วเบา

ไม่ค่อยได้ยินหรือก เสียงเพลงมันกลบ ผมคิดว่าไอตั้งใจให้กลบว่าแบบนี้มันยิ่งกลับกระตุ้นให้อยากรู้อยากเห็น สงสัยในเสน่ห์อันลึกลับในตัวอีกฝ่ายมากขึ้นไปอีก

ตอนนี้เขาเริ่มใช้มือขวาไล่ไปตามหน้าท้องขาวสอดเข้าไปใต้กางเกงขาสั้นตัวนั้น ทั้ง ๆ ที่ไอไม่ให้เห็นอะไรทั้งนั้นนอกจากฝ่ามือที่กำลังขยับอยู่ในกางเกงที่ทำให้เดาได้ว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ มันกลับทำให้เลือดลมผมสูบฉีดไปทั่วร่าง

ไม่ใช่แค่ผม ผู้ชายมากมายพิมพ์หวิดกันไม่เป็นภาษาในคอมเมนต์ ผมว่าที่พิมพ์ผิดพิมพ์ถูกกันไม่หยุด เพราะพวกมันต้องกำลังช่วยตัวเองอยู่เหมือนกันแน่ ๆ

ขณะที่มือขวากำลังปรนเปรอตัวเองด้วยท่าทางที่เดาได้ว่าเขาคงจะฝึกมาหน้ากระจกแล้วมั้งว่ามันเช็กชีชวนให้ของขึ้นขนาดไหน มือซ้ายของไอก็ถูบไล่ไปตามร่างกายตัวเอง แผ่นอกของเจ้าตัวเริ่มกระเพื่อมแรงเพราะหายใจเข้าออกถี่ขึ้น ตอนนี้ผิวของเขาแดงระเรื่อไปทั้งตัว ร่างกายบิดเร้าหอบหนัก ไม่นานนักเอบางก็กระตุกเกร็ง ผมคิดว่าเขาน่าจะเสร็จแล้ว

ก่อนปิดวิดีโอ คนซี้ยัวยังไม่วายยื่นมือที่เปรอะเปื้อนไปด้วยน้ำรักรสีขุ่นมาตกรหน้ากล้อง คอมเมนต์ในไลฟ์เลยยิ่งดุเดือด อยากลองอยากเลียอะไรก็เมนต์มาให้หมด

กระทั่งผมเองยังรู้สึกวาล้าคอแห้งผากขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

“ลั๊ส...”

ผมสทบเมื่อก้มมองที่กลางร่างกายตัวเองและพบว่ามันกำลัง

ต้องการปลดปล่อยสุดๆ จนควรต้องทำอะไรกับมันสักอย่าง...

ถ้านั้น เดี่ยวค่อยกลับมาคุยกับไอ้แบงค์ต่อ ผมว่าจะถามมันเกี่ยวกับข้อมูลของกลุ่มนี้ ทั้งเรื่องการเป็นสมาชิก และเรื่องสิทธิ์ของชาววีไอพีอะไรนั่นด้วย

ผมโทร.ไปหาไอ้แบงค์ตอนประมาณสามทุ่ม กะให้มันเสร็จ

ธุระปะปังอะไรของมันเรียบร้อยแบบที่ผมเสร็จ (?) ก่อน ไอ้แบงค์รับโทรศัพท์ด้วยเสียงสดใสมาก ท่าทางอารมณ์ดีจนน่ามหัศจรรย์ อย่างกับมันเดาได้ว่าผมจะโทร.มาถามมันเรื่องอะไร

[กำลังรอมึงเลยจ้าพี่เกียรข์ของหนู]

“หนูฟอง กวนตีน” ผมด่ามัน

[ทำเป็นด่ากลบเกลื่อน ว่าไงจะเพื่อนรัก แหม นึกว่ามึงจะโทร.มาทันทีหลังจากไลฟ์จบนะ หายไปทำอะไรอยู่เป็นชั่วโมงละจ๊ะ ไหนบอกเพื่อนซี]

“ทำมาเป็นถาม มึงก็รู้อยู่แล้วปะว่ากูทำอะไร” ผมตอบเสียงนิ่ง ๆ

[อะหุยยย ละไง โทร.มาเรื่องนั้นใช่ใหมละะ กูรู้นะ]

“เออ กูก็อยากรู้อะ มึงไปรู้จักกรู้อะไรแบบนี้ได้ไงวะ” อันนี้เป็นเรื่องที่ผมคาใจประมาณหนึ่งเลย เพราะว่าภายนอก ไอ้แบงค์ก็ไม่ใช่คนที่จะดูลามกจนเปรตเปิดเผยอะไรขนาดนั้น ต่อให้ผมจะรู้อะไรของมันก็เถอะ

[กูรู้อะไรที่มีเพื่อนกูตามมาก่อนหน้ากูแล้ว ตามตั้งแต่กรู้นี้มันเปิดใหม่ ๆ นั้นแหละ แล้วมันก็มาชวนให้กูไปส่องฟรีก่อน แบบที่กูเชิญมึงเข้ามาเพื่อให้ดูคลิปฟรีนี่ไง]

“แล้วเป็นไง” ผมถาม แม้จะพอเดาคำตอบได้

[จะเป็นไง ก็เสียเงินสมัครอะดิ เหี้ย ฮ่า ๆ ๆ] มันระเบิดหัวเราะกลับมา [โทร.หากูก็เพราะโดนตกเหมือนกูใช่ใหมละะ]

“ที่มึงบอกว่าเพื่อนมึงตามมาตั้งแต่มันเปิดใหม่ ๆ นี่ มันเปิดมา

นานเท่าไรแล้ววะ”

[เมื่อสามสี่เดือนที่แล้วมั้ง ภูเก็ตเวลาที่แน่นอนไม่ค่อยได้วะ]

“สามสี่เดือนมีคนติดตามขนาดนี้เลยหรอ คนอยู่ในกลุ่มนั้นที่เป็นสมาชิกเสียเงินเกือบห้าพันคนเลยนะมั้ง” เสียงผมคงจะแสดงความตกใจออกไปอย่างไม่ปิดบังเลย

[เออ ก็น้องมันดังอะมั้ง มึงดูหุ่นดูอะไรของน้องมันดิ และก็คือไม่ได้จะให้เห็นนั่นเห็นนี่ง่าย ๆ นะ อยากรู้เห็นของดีก็ต้องรอลุ้นกันหน่อย] อันนี้ผมเชื่อ วันนี้นะเขาก็ไม่เห็นอะไรของไอทั้งหมด คงเพราะเป็นคลิปฟรีด้วย

“ภูก็ว่าอย่างนั้นแหละ” ผมพิมพ์

[มึงแน่ใจหรอ ว่ามึงมีเรื่องจะถามภูแค่นี้] ไอ้แบงค์ทำเสียงแหบ ๆ

“ก็มีอีกเรื่อง”

[ให้ภูเดาไหม เรื่องวีไอพีอะดิ]

“เออ ไอ้สัส รู้ดิ” ผมชะม่น

[แน่นอน อะ ๆ จะถามอะไรก็ถามมาเลย เดี่ยวพี่จะแจ้งให้เอง]

“มันมีคนสมัครจริง ๆ เหรอวะ ไอ้สิทธิ์วีไอพีอะไรนั่นอะ ดู ๆ ไปแล้วก็ไม่เห็นจะมีอะไรมาก ต่อให้ได้คุยแล้วยังไง เดือนต่อไปมึงไม่จ่ายเขาก็ไม่คุยกับมึงปะ”

[มึงจะจ่ายไอ้เกียร์] ไอ้แบงค์ทำเสียงเอือม ๆ หน่อย ๆ

“เดือนละหมื่นทุกเดือนอะนะ”

[มันก็อาจจะมีคนหมุนไม่ทันจนจ่ายไม่ได้ทุกเดือนหรอ ก็แต่สุดท้ายมึงก็จะหามาจ่ายเว้ย เพราะว่าเท่าที่ภูรู้มา น้องไอเขาก็ทำให้คนติดกับแกงอยู่อะมั้ง ลองได้คุยสักเดือนก็ไปไหนไม่ค่อยรอด เพื่อนภูเคยหลวมตัวอยู่ในกรุ๊ปวีไอพีอยู่สองสามเดือนมั้ง มันบอกว่าเขาจะทำแบบที่บอกมึงในกติกาเลย]

“คือ?”

[ก็ทำให้มิ่งรู้สึกเหมือนเขาเป็นของมิ่งคนเดียว ทำให้มิ่งรู้สึกเหมือนมิ่งได้เป็นแฟนเขาเลยแหละ เกิดผลออกไปชอบจริง ๆ ก็แย่น้อยเราก็อู้กันอยู่แล้วปะวะ ว่ามันเป็นเรื่องของเงิน พูดตรง ๆ เราเป็นลูกค้า เขาก็ต้องเอาใจเราอยู่แล้ว]

“งั้น...เคยมีใครได้ไปนอนกับเขาจริง ๆ ปะวะ” ผมเกิดสงสัยเรื่องนี้ขึ้นมาด้วย คนที่กล้าเปิดเผยขนาดนี้ ต้องมีคนยื่นข้อเสนอขอนอนด้วยมาบ้างแน่ ๆ

[เพื่อนกูเคยบอกว่ามีคนขอจ่ายหนึ่งแสน แลกกับการเจอกันแล้วไปนอนกับไอ้หมอนั้นหนึ่งคืน แต่น้องไอ้เขาปฏิเสธวะ]

“ชะ!? ทำไมวะ ไหนมิ่งว่าเขาทำเพื่อเงินไง”

[กูก็ไม่รู้วะ รู้แค่เขาปฏิเสธ แล้วไอ้เวรนั้นก็โดนบล๊อค ที่สำคัญน้องไอ้เขาก็มาโพสต์ในกลุ่มตรง ๆ นะว่าเขาไม่ได้อยากขายตัว ไม่งั้นเขาก็คงเปิดเผยหน้าตาไปแล้ว ทุกคนก็คงรู้กันแล้วว่าเขาคือใคร]

“แปลว่าก็ยังไม่เคยมีใครเจอตัวจริงน้องไอ้สินะ” ผมเลิกคิ้ว

ไอ้แบงค์ตอบกลับมา [ยังวะ ยังไม่มีใครเคยเจอ ยังไม่มีใครรู้ว่าตัวจริงเขาคือใคร]

“อืม งั้นกูก็ต้องมีคนอยากรู้จะไปซูดคีย์เรื่องของเขาบ้างไม่มากก็น้อย” ผมพูดลอย ๆ และอาจจะเป็นเพราะไอ้แบงค์เป็นเพื่อนซี้ผมก็ได้ มันเลยจับทางถูก

[อะไร มิ่งจะตามหาตัวจริงเขาเหรออ]

“กูก็แค่อยากรู้ว่าเขาเป็นใคร”

[ถ้าตัวจริงเขาถูกเปิด เขาอาจจะปิดกลุ่มเลยก็ได้นะมิ่ง เดือดร้อนกันทั้งบางเพราะมิ่งคนเดียว อย่าเหยียดเกียร์] ไอ้แบงค์ดำ

“ใครบอกว่ากูจะบอกใคร”

[ชะ!? อะไรนะ] ไอ้แบงค์เหวอไปแล้ว

“กูรู้กูก็จะรู้ของกูคนเดียว ไม่บอกให้พวกมิ่งรู้ด้วยเหรอก”

[เอ้า แห้ว ไม่บอกคนอื่นอะไม่เป็นไร แต่ควรบอกกูปะวะ กูเป็น

คนทำให้มีเงากลุ่มนี้นะ นะ ๆ บอคนบุญเพื่อนบ้างนะครับพี่เกียร์ หนู
ขอรับรอง]

มันทำมาเป็นอออด้ออออะอะผมจนน่าหมั่นไส้ ซึ่งมันไม่มีทาง
เปลี่ยนใจผมได้หรอก

“ดูอารมณ์ก่อน” ผมตอบปิด ๆ

[เกียร์อ่า!] มันแกลังทำกระแง้ากระงอด

“เออ แค่นี้ก่อนนะ ภูจะไปนอนแล้ว ฟรุ้งนี่เรียนเข้า เจอกันที่
มหา’ลัย” ผมตัดบท

[เออ ๆ ก็ได้ ไว้เจอกัน ภูก็จะไปปั่นงานวิชาอาจารย์เจนแล้ว]

“นี่ยังไม่ทำอีกหรอ” ผมถามมันด้วยเสียงเหลือเชื่อ เพราะ
อาจารย์เขาสั่งไว้ตั้งแต่พฤษหที่แล้ว

[แหะ ๆ เออ ๆ ไปทำอะไร] มันหัวเราะแห้ง ๆ พลงรีบชิงวาง
สาย กลัวผมตำเรื่องไม่ทำงานส่ง ผมส่ายหน้าไปมากับตัวเอง ไร่แบงค์
แม่โคตรเหลวไหล ที่เรื่องกลุ่มน้องไออะมันรู้ดี ที่กับงานไม่ทำส่ง กลัว
จะเรียนจบหรือไงมี

หลังจากโยนโทรศัพท์ไว้บนโต๊ะเสร็จ ผมก็เดินมาที่ตัวนอนลง
กับเตียงและดับไฟ แม้จะบอกไร่แบงค์ไว้ว่าจะรีบนอน พอเอาเข้าจริง
ก็ไม่ได้ว่าจะนอนหลับได้ในทันที เรื่องในสมองผมตอนนี้เต็มไปด้วย
เรื่องของน้องไอทั้งหมด ผมก็ปากดีกับไร่แบงค์ไปอย่างจั้นแหละ นี่ก็
ยังไม่รู้เหมือนกันว่าผมจะหาจนเจอได้ยังไง ว่าน้องไอตัวจริงเป็นใคร
ในเมื่อคนไทยทั่วประเทศแม่ก็มีตั้งเจ็ดสิบล้านคน แถมผู้ชายแม่ก็มี
ไม่ถึงครึ่งด้วยซ้ำ

ผมมาที่คณะแต่เช้าเพราะว่าเลือกตื่นมาตั้งแต่เจ็ดโมง และ
ไม่รู้จะนั่งทำบ้าอะไรอยู่ที่ห้องเฉย ๆ ขับรถมามหา’ลัยดีกว่า จะได้ไป
หาอะไรกินที่โรงอาหารรองท้องก่อนเข้าเรียน

ผมใช้ทางลัดหลังลานจอดรถเดินผ่านตึกเรียนไปยังโรงอาหาร

คณะวิศวะ ซึ่งแม่ไม่ใช่ว่าคณะที่ผมเรียนอยู่หรอก มันแค่นี้ก็ นี่ไม่ถึงว่าจะมาเจอเรื่องไม่เข้าท่าตอนเดินผ่านพื้นที่สูบบุหรี่ที่มหา'ลัยจัดไว้ให้นักศึกษาและบุคลากรทั่วไปมาใช้

“ก็บอกให้ไปถ่ายเอกสารให้หน่อยไง ทุกทีมีงก็ทำให้ วันนี้เป็นเหยื่ออะไรมาแข็งข้อ มีงอยากลองดี อยากมีตัวตนหรือไง ฮะ!?” ใครบางคนท่าทางถ้อยๆ กำลังผลักไหล่นักศึกษาตัวเล็ก ๆ อีกคนอย่างแรง และหมอนั่นก็ไม่ได้สู้ หรือไม่ก็อาจจะเคยลองสู้แต่สู้ไม่ได้ ผมก็ไม่รู้หรือรู้แค่สิ่งที่ไอ้อันธพาลนั่นทำอยู่มันไม่เข้าตาผมอย่างแรง อีกอย่าง... นักศึกษาชายตัวผอม ๆ คนนั้น เหมือนผมจะเคยเห็นผ่าน ๆ ว่าเป็นเด็กคณะผม

“ไม่มีมือไม่มีเท้าหรือไง เดินไปทำเองดิ” เสียงไร้อารมณ์ได้เถียงถึงจะตัวเล็ก ใจก็คงสู้ไม่ถอยอยู่เหมือนกัน

“ปากดีหรือมีง”

ไอ้เวรอีกคนที่พยายามจะบังคับให้เขาเป็นเบ๊ก็คงเหยียด ฟังภาษาคนไม่ออก เห็นเขาปฏิเสธก็คิดจะเอาซีทีที่ม้วนเป็นทรงกระบอกฟาดไปที่หัวเขา ผมเลยรีบเอามือเข้าไปปิดอย่างแรง

พลัก!

ปึก!

ซีทีที่ถูกม้วนไว้หล่นลงสู่พื้น กระจัดกระจายไปคนละทิศคนละทาง ไอ้หมอนั่นจึงโมโหผมขึ้นมาทันที

“เฮ้ย มีงเป็นใครวะเนี่ย เสือกไร” มันถาม ท่าทางเอาเรื่อง

“ที่นี้ไม่ใช่โรงเรียนมัธยมนะ ที่มีงจะได้มารวมแก๊งแล้วข่มใคร เขาไม่ทำให้ มีงก็ไปทำเอง ขอความช่วยเหลือดี ๆ ไม่เป็นมีงก็ไม่ต้องใช้ ถ้าเดินไปถ่ายเอกสารเองมันหนักหนามาก มีงก็กลับไปให้แม่มีงช่วยถ่ายให้ที่บ้านสิ”

“มีง!” หมอนั่นกระซอกคอเสื้อผมโดยไม่ดูสังขารเลยว่ามันตั๊กว่าผมเยอะเหมือนกัน ผมเป็นลูกครึ่งเกาหลีอเมริกันแล้วก็มีเชื้อไทย

อยู่นิดหน่อย ส่วนสูงผมก็เลยแตะร้อยแปดสิบตั้งแต่ตอนเรียนอยู่มัธยมปลาย ตอนนี่ผมสูงถึงร้อยแปดสิบเจ็ดเซนติเมตรแล้ว ดังนั้นผมจึงแค่กตสาวยตาต่ำกว่าผมงั้น

เดาเอาจากเรียวแรง ขนาดตัวและอะไรหลาย ๆ อย่าง ผมว่ามันคงสู้ผมไม่ได้หรือจนหากผมจะมีเรื่องกับมันจริง ๆ ผมก็ไม่ใช่ว่าใจไม้ได้ระกำอะไร บอกมันไว้ก่อนก็ดี

“มึงแน่ใจหรือว่าจะมีเรื่องกับกู กูยูโดสายดำนะ แล้วกูก็แข่งระดับสมัครเล่นชนะมาหลายเวทีด้วย”

“...”

“หรือว่าถ้ามึงชอบแบบมวยไทย กูก็พอด้วนะ มึงจะว่ายังไงล่ะ”

เมื่อเห็นสายตาที่เรียบนิ่งบอกเจตนาธรรมณ์ที่ชัดเจนของผม มันก็คงรู้แล้วว่าผมพูดจริง เลยผลักผมออกไป ผมถอยแค่ครึ่งก้าวตอนมันผลัก และผมคงนึกมันไม่ได้ที่มันมาผลักผม ผมเลยผลักมันกลับ

พลัก!

“เฮ้ย!” คนด้านหลังที่ถูกผมช่วยไว้ร้องอย่างตกใจที่เห็นผู้ชายที่ข่มเขาอยู่เมื่อก็กระเด็นไปไกล ไหนจะล้มไม่เป็นท่าจนกันจ้ำเข้าอยู่กับพื้น

ผมขมวดคิ้ว...

ผมว่าผมผลักมันเบา ๆ เองนะ กระจอกชะมัด

“ไปเถอะ”

ผมเลิกสนใจไอ้เง้านั้นและหันไปเรียกคนที่ทำหน้าที่อื่น ๆ อยู่แทน เขาลังเลนิดหน่อย หากสุดท้ายก็ยอมที่จะเดินตามผมมา

| EP.01 |

“ขอบคุณนะที่เมื่อกี้มาช่วยไว้” ร่างโปร่งที่เดินตามผมมาเป็นฝ่ายเริ่มต้นประโยคขึ้นก่อน ไม่ว่าจะด้วยความเกรงใจหรือว่าด้วยอะไรก็แล้วแต่

“ไม่เป็นไร เรื่องเล็ก อีกอย่าง...ถ้าเราจำไม่ผิด เหมือนเราเคยเห็นนายที่ห้องเรียนด้วยใช่ไหมหรือเปล่า” ผมค่อนข้างมั่นใจว่าเขาเคยเรียนคลาสเดียวกับผมนะ ไม่งั้นผมคงไม่เสนอหน้าเข้าไปช่วยเขาเมื่อกี้หรอก หากไม่คลັບคล้ายคลັบคลาอะไรเลย

ไม่ได้เป็นคนดีขนาดนั้น...

“อืม” คนที่มีใบหน้าเล็กราวกับหนึ่งฝ่ามือของผมพยักหน้า

“ชื่ออะไรหรอ เราเกียร์นะ” ผมแนะนำตัวเองไปก่อน จะให้ไปถามชื่อเขาโดยไม่บอกเลยว่าตัวเองเป็นใครมันก็จะดูแปลก ๆ อีกอย่าง...ผมก็เป็นฝ่ายชวนให้เขาเดินตามมา เกิดไม่ยอมชวนคุยอะไรเลย ก็จะทำให้เราทั้งคู่รู้สึกอึดอัดกันเปล่า ๆ

ผมว่าแค่เราเคยเรียนคลาสเดียวกันแล้วผมไม่จำชื่อใครนอกจากชื่อเพื่อนในกลุ่ม มันก็เหยียพออยู่แล้วนะ...

ก็ในคลาสคนมันเยอะปะวะ ยิ่งวิชาที่ผมลง คนเรียนกันเป็นหลัก

ร้อยตลอด ให้มานั่งจำชื่อทุกคนก็คงจะจำได้ไม่หมดหรอก

“เราชื่อ อิน นะ” เขายิ้มให้ผมบาง ๆ “แต่เราจำเกียรติได้อยู่แล้ว ต่อให้เกียรติจะไม่แนะนำตัวก็เถอะ”

“หรือ ทำไมถึงจำเราได้ล่ะ” ผมถามไปอย่างไม่คิดอะไร ‘อิน’ นะสิ เขาชะงักไปนิดหน่อย

“...ก็เกียรติเพื่อนเยอะ เห็นในห้องมีคนรู้จักเยอะแยะเต็มไปหมดเลย”

อิม...เหตุผลที่เขาพูดมามันก็ไม่ใช่เชิงว่าไม่ถูกละ แต่ผมรู้สึกเหมือนเมื่อก็เขาไม่ได้ตั้งใจจะบอกเหตุผลนี้ยังไงก็แล้ว

“อินบอกว่าเราเพื่อนเยอะ แล้วอินล่ะ”

“เรา? เราทำไมหรือ” อินส่งสีหน้าสงสัยมาให้ผม ท่าทางเขาตอนนี้ดูเหมือนลูกแมวที่กำลังเอียงคอมองยังไม่รู้

ผมเพิ่งได้สังเกตเห็นใบหน้าของเขาชัด ๆ ก็ในตอนนี่ อินเป็นคนผิวขาว ใบหน้าของเขาก็เลยขาว่องเหมือนเนื้อตัว จมูกโด่ง แต่ไม่ได้โด่งจัด ประมาณว่าพอดีกับรูปหน้า รันปลายนิด ๆ แสดงความตื้อตึงริมฝีปากสีเรื่อตามธรรมชาติ ส่วนนัยน์ตา เป็นคนที่มีนัยน์ตากลมโต อ่อนโยน บอกไม่ถูกว่าเนิร์ดหรือเปล่า เพราะมันไม่ใช่เชิงว่าเขาดูเป็นแบบนั้น ต้องเรียกว่าดูเป็นคนที่ไม่สูงส่งกับใคร และหากมองจากภายนอก เขาดูเป็นพวกอ่อนแอ เพราะอย่างงี้มั้งเลยโดนข่มเอา

“อินไม่ค่อยคบเพื่อนหรือไง” ผมเลิกจ้องหน้าเขา เปลี่ยนมาชวนคุยในสิ่งที่คุยค้างกันได้

“ก็ไม่ค่อยหรอก เรามีปัญหาเรื่องการเข้ากับคนอื่นนะ เลยเป็นเพื่อนกับใครนาน ๆ ไม่ค่อยได้”

“ถึงจะไม่ชอบคบเพื่อนยังไง ก็ไม่น่ายอมให้อั้วรวันนั้นมาข่มแบบนั้นเลยนะ” ผมออกความเห็น อินพยักหน้า

“ตอนแรกเขาก็แค่มาขอให้ทำนั่นทำนี่ให้ เราก็แค่ทำ ๆ ไป เพราะไม่อยากจะต่อล้อต่อเถียง ส่วนใหญ่เรื่องที่เขาให้เราทำมันไม่ได้หนักหนา

อะไรขนาดนั้นไง ก็แค่ให้ช่วยทำงานเพื่อ ช่วยเข็กซื้อให้ ชื้อน้ำซื้อข้าว ให้บางครั้ง แต่หลัง ๆ มันมีเรื่องเงินด้วย เรายำคาญเลยปฏิเสธ พอหลบ เขาหลาย ๆ รอบ คงโกรธมั้ง เลยเป็นอย่างที่เห็น”

โห...นั่นมันไม่หนักหนาจริง ๆ เหวอวะ ฟังยังงี้ก็ดูเหมือนเป็น เบ้มากกว่าเป็นเพื่อนซะอีก

“เชื่อแล้วว่าเป็นพวกทำให้ไปโดยไม่คิดอะไรจริง ๆ” ผมพูดปนขำ ไม่อยากไปว่าอะไรอินมาก เห็นแล้วสงสาร

“อิม กลุ่มก่อนหน้านี้ก็จะทักเราแต่ตอนจะเอางาน หรือฝากเรา เก็บงานให้ พอทะเลาะกันนิดหน่อย เขาก็ลบเราออกจากแชทกลุ่ม เรา เลยเป็อการหาเพื่อนแล้ว ถ้ามันยุ่งยากนัก อยู่คนเดียวก็ได้”

“ดราม่าเบอร์นั้น?” ผมแซวเล่น อินเหลือบมองผม เขายิ้มมุม ปากมาให้ ซึ่งจะดูว่ามันไม่มีอะไรก็ได้ หรือจะดูว่ามันเป็นยิ้มที่ซ่อน ความร้ายเล็ก ๆ เอาไว้ก็ได้อีกเหมือนกัน

คนคนนี้...

มีเสน่ห์ยังไงไม่รู้ บอกไม่ถูก เป็นแบบต้องลองคุยถึงจะรู้ด้วยนะ แค่มองจากภายนอกนะ ไม่รู้เลย

“เราดูดราม่าหรือ” เสียงทุ้มกล่าวหนึ่ง ๆ แบบไม่มีความรู้สึกร่วม ในประโยค

“หึ” ผมขำตัวเองนิด ๆ ที่เผลอไปคิดว่าเขาอ่อนแอ “ไม่มีเพื่อน เรียนมันลำบากนะ มาเรียนกับเราก็ได้ ถ้ามีงานอะไรเดี่ยวเก็บไว้ให้”

“เป็นคนดีจัง” อินพูดจาในทำนองชื่นชมผม “มิน่าล่ะ เกียร์ถึง ได้มีเพื่อนเยอะ”

“สร้างภาพไปงั้นแหละ จริง ๆ เราก็พอได้อยู่”

“ไม่หรือก” อินส่ายหน้า “คนไม่ดีที่ไหนจะอยากมีปัญหาเพราะ ช่วยเหลือคนอื่นแบบเกียร์ละ เกียร์อาจจะเดือดร้อนเพราะเราก็ได้นะ”

“คิดมาก” ผมเสยผมที่ปรกหน้าขึ้นไป “คิดว่าเราดีเพราะยังไม่ รู้จักเราลึกลับซึ่งไง”

“ก็ได้ ไว้ถ้าได้รู้จักแบบลึกซึ้ง เราค่อยบอกเกียร์อีกที”

“...”

จริง ๆ ตอนอินพูด อินก็อาจจะแค่พูดไปตามเนื้อผ้าก็ได้
เนื่องจากเขาก็พูดด้วยน้ำเสียงธรรมดาทั่วไป...

ผมต่างหาก...ที่ไปโฟกัสคำว่าลึกซึ้งเอง

“แล้วนี่กินอะไรหรือยัง” ผมทำเป็นลืมประเด็น ‘ลึกซึ้ง’ ที่แสน
จะไม่เข้าทำนองนั้นไปซะ แล้วเปลี่ยนเรื่องคุยกับอินแทน

“ยังหรอ” อินส่ายหน้า “เพิ่งมาถึงก็โดนหาเรื่องซะก่อน”

“งั้นไปกินข้าวกับเราสิ เรากำลังจะไปกินข้าวพอดีเลย” ผมชวน
ตามประสาคนใจง่าย รู้จักกันแล้วนี่ จะชวนไปไหนก็คงได้แหละ (?)

“ถ้าเกียร์โอเค เราก็ไปกินด้วยได้” อินตอบแบบแบ่งรับแบ่งสู้

“ทำไมจะไม่โอเคล่ะ” ผมหัวเราะ “โอเคหมดแหละ เรากินข้าว
กับใครก็ได้”

อินมองตามรอยยิ้มผม ผมรู้สึกเหมือนมุมปากเขากระตุกนิด
หน่อยคล้ายเกือบจะยิ้มตาม หากเจ้าตัวก็ยิ้มปากซะก่อน เลยไม่แน่ใจ
ว่าเป็นเรื่องที่ผมคิดไปเองหรือเปล่า

Rrrrr

ไฉ่แบงค์โทร.มหาผมในตอนนั้นพอดี ผมเลยต้องละสายตา
จากอินมารับสายมัน

“ฮัลโหล ว่าไงมึง”

[อยู่ไหนคะ พี่เกียร์] มันทำเสียงตอแหลดตอแหลมาตามสไตล์

“อยู่มหา’ลัยดี”

[เออ อยู่ตรงไหนล่ะคะ หนูจะได้ไปหาคะ] ไฉ่แบงค์แม่งกวน
ประสาท มันคุยกับผมแบบนี้บ่อย ๆ ไม่อายตัวเองบ้างหรือไง

“กำลังจะไปโรงอาหารวิศวะ มึงล่ะ ออกจากห้องยังเหอะ” ผม
แซะมัน

[กูอยู่แล้วเหมือนกันจ้า แล้วไปทำเหี้ยอะไรที่คณะวิศวะ ไม่ได้

เรียนคณะนั้นซะหน่อย]

“ก็บอกอยู่ว่าหาอะไรแตก ที่นี้ข้าวอร่อยอยู่ มึงจะมาใหม่ละ”

[ไปเข้าไป โหดจังนะมึง แล้วคนอื่นอะ มันโผล่หัวกันมามั่งยัง] ไอ้
แบงค์ก็ไม่ลืมถามถึงเพื่อนคนอื่นในกลุ่ม

“ยัง ยังไม่มีใครมาทั้งสิ้น มีแค่มึงกับกู”

[เฮ้ย ๆ กูเจอไอ้ภูวะ จันเดียวเดินไปกับมันนะ]

“เออ เจอกัน”

ผมตอบมันแค่นั้นและวางสาย กลุ่มเพื่อนสนิทผมมีกันอยู่สี่คน
คือผม ไอ้แบงค์ ไอ้ ‘ภู’ และไอ้ ‘เต๋อ’ ซึ่งมันก็เป็นอย่างที่ผมบอกไว้
ก่อนหน้านี้ ไอ้ภูกับไอ้เต๋อนั้นคบผู้หญิงอย่างเดียว ไอ้แบงค์เป็นรุก ส่วน
ผมเป็นไป (ไปเช็กชวล ได้หมดทั้งเพศชายและหญิง แน่แน่นอนว่าถ้าเป็น
กับผู้ชาย ผมรุกอย่างเดียว) ทุกคนต่างรู้รสนิมของกันและกันดี รวม
ถึงยอมรับในตัวตนของทุกฝ่ายโดยไม่ได้แย้งหรือมีคำถาม เลยคบกัน
มาได้อย่างราบรื่นจนถึงทุกวันนี้

“เอ่อ อิน” ผมหันไปเรียกคนตัวเล็กกว่าเมื่อเราเดินมาจนถึง
โรงอาหารคณะวิศวะแล้ว

“หืม?” อินเงยหน้ามองผม

“มีเพื่อนเรามาด้วยอีกสองคน ไอ้เคหรือเปล่า” ผมไม่อยากให้
อินลำบากใจ เขาเพิ่งรู้จักผมไม่นาน แถมยังรู้จักผมคนเดียว เพื่อนผม
ก็ดันโผล่หัวมาเต็มไปหมด หน้าซ้ำๆ ให้ผมปฏิเสธเพื่อนก็ไม่ได้ไง

“ไอ้เคสิ ไม่เป็นไรหรอก”

ได้คำตอบแบบนั้นผมก็สบายใจ เลยพาอินเดินไปยังโต๊ะริม ๆ
แบบที่ผมชอบนั่ง ได้ที่นั่งเรียบร้อยผมก็ส่งข้อความบอกไอ้แบงค์ ผ่าน
ไปไม่กี่นาที มันก็ตามมาสมทบ ผมจึงแนะนำสองคนนั้นกับอินให้รู้จัก
กัน

ไอ้แบงค์เห็นอินก็มองผมตาลุก

“ไอ้ภู มึงว่าไอ้เกียร์มันพาคนคุยมา แล้วโกหกเราว่าไม่ใช่คนคุย

ปะ” มันแกลังนินทากับไอ้ภูแบบให้ผมได้ยิน ผมเลยซิงตาใส่มัน
“มึงไม่ตะโกนเลยละ อีนเป็นเพื่อนใหม่ภูเฉย ๆ สัส” ผมดำ
“อีนี่ ไซ้อินทุกร ปีสองหรือเปล่า” ไอ้ภูทำหน้าที่เหมือนมันรู้จัก
อินมาก่อน แต่คำที่ผมสะดุดหูคือคำว่า ‘ปีสอง’ เนื่องจากพวกผม
ทั้งหมดนั้นอยู่ปีสาม

“ไซ้ครับ” อินพยักหน้า “พี่ภูสินะครับ”

“รู้จักกันหรือ” ผมแสดงสีหน้าอยากเสือกอย่างเห็นได้ชัดจนไอ้
แบงค์ยิ้มกริ่มกริ่มมาให้ไอ้หานี้ก็อะไรหนักหนาของมันวะ อยู่ ๆ ก็อยาก
จะมาซง

“นิดหน่อย พี่รหัสน้องอินเป็นเพื่อนกินเหล้าของภู ไอ้ธอร์ไทง”
ไอ้ภูเฉลย ผมก็เลยพยักหน้า

“อ้อ สรุปลินเด็กกว่าเราหรือ งั้นทำไมเรียนคลาสเดียวกันบาง
วิชาล่ะ” ผมไม่ได้ไต่ถึงขนาดจะไม่ว่าบางวิชามันก็มีเรียนปนชั้นปีกัน
บ้าง ที่สงสัยเพราะว่าส่วนใหญ่คนที่มาปนจะเป็นพี่โตกว่าที่เคยเรียน
ไปแล้วหนึ่งรอบแล้วไม่ผ่าน หรือไม่ก็รุ่นพี่ที่ไม่เคยลงวิชานี้ตอนปีก่อน
อะไรทำนองนั้น

“เราเลือกมันเป็นวิชาเลือกนะ พอติเราเป็นเด็กทุน ก็เลยเลือก
ได้” อีนเฉลย ทำให้ผมได้รู้อีกข้อว่าเขาน่าจะเป็นคนที่ฉลาดและเรียน
เก่งพอสมควร

“อย่างเงี้อเอง งั้นต้องแนะนำกันใหม่แล้ว” ผมยึดตัวและผายมือ
ไปที่ไอ้ภูคนแรก “นั่นพี่ภู ที่รู้จักกันแล้ว นั่นพี่แบงค์ มันกวนตีน อย่า
ไปยุ่งกับมันมาก ส่วนนี้...”

ผมชี้มาที่ตัวเองพร้อมกับยิ้มกว้าง

“พี่เกียร์ครับ”

“ครับ ๆ พี่เกียร์”

อินเรียกตามแบบคนรับมุกทำให้ผมหัวเราะอีกแล้ว ตั้งแต่อยู่กับ
เขามาไม่ว่าผมหัวเราะกี่รอบแล้ว เป็นคนที่พอได้ใกล้กันก็น่าอยู่ด้วย

วะ ไม่รู้จะอธิบายยังไงเหมือนกัน

“เงินเดียวพี่กับไอ้เกียร์ไปซื้อข้าวกันก่อนนะ แล้วเดี๋ยวอินค้อย
ไปกับพี่ภูติปะ จะได้มีคนสลับกันเฝ้าโต๊ะทีละสองคนไม่ต้องเฝ้า” ไอ้
แบงค์จัดสรรปันส่วนอย่างง่ายดายโดยไม่ถามอะไรภูติเลยสักคำ

“อะไรวะ” ผมทำหน้าที่เหวอตตอนมันพยายามลากผมให้ลุกขึ้น
และปล่อยให้ไอ้ภูติกับอินพัยกหน้ารับแบบงง ๆ

“มากับภูติครับไอ้เกียร์!”

พูดเปล่าไม่พอ ยังออกแรงจุดจนผมต้องลุกไปกับมันจนได้ เรื่อง
ที่ไอ้แบงค์มันชี้เสือกนะ ผมรู้ แต่ไม่คิดว่าจะชี้เสือกอะไรขนาดนี้ คง
อยากเสือกพอดูเลยสินะ เห็นมันรีบลากผมให้ออกห่างจากโต๊ะนั้นให้
มากที่สุด เพียงเพื่อจะมายิงคำถามใส่ผมเรื่องอินรว ๆ

“มึงไปตกน้องมาจากไหนอะ ทำไมมึงเห็นแล้วภูติไม่เห็น” ทำเสียง
แข็งใส่ผมด้วยนะไอ้เนี

“ตกทำอะไรของมึง คำเป็นคนนะ ไม่ใช่ปลา” ผมส่ายหัวไปมา
ให้แก่คำถามไร้สาระ

“นั่นแหละ เจอของดีตลอดเลยนะมึงอะ จะให้ทวงบุญคุณปะว่า
ภูเป็นคนดึงมึงเข้ากลุ่มน้องไอ้นะ?” ไอ้แบงค์ทำหน้าที่แบบ ‘กราบภูชะ’
ใส่ผม

“เฮีย มึงช่วยพูดเรื่องกลุ่มนั้นเบา ๆ หน่อยจะเป็นพระคุณกับภู
อย่างแรง”

“ร้อนตัว คนอื่นที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มเขาได้ยินเขาก็ไม่รู้หรือว่ากลุ่ม
อะไร” ไอ้แบงค์มองบนเหมือนผมไร้สาระ

“คนในกลุ่มนั้นเยอะกว่าในกลุ่มเรียนบางวิชาอีกนะ เอาเป็นว่า
มึงอย่ามาพูดข้างนอก ภูมีภาพลักษณ์ให้ต้องรักษานะ”

“จ๋า ๆ จะเก็บภาพลักษณ์คนดีไว้หลอกน้องอินนะสิ” ไอ้แบงค์
หลิวตาใส่ผม

“จะให้ภูบอกมึงอีกก็รอบ อินไม่ใช่คนคุยของภู รู้จักกันเมื่อเข้านี้

คนคุยสันตินอะไรละ” พอเห็นผมทำหน้าที่จริงจังเข้าหน่อย ไอ้เบงค์ก็ยอมรับสักที

“อะ ๆ ไม่ใช่ก็ไม่ใช่ อุตสาหกรรมให้มึงมีคนคุยใหม่ จะได้ไม่ต้องไปพัวพันกับน้องชนมเงินของมึงอะ ผู้หญิงอะไร เกาะติดฉิบหาย ลำไย”

ไอ้เบงค์เป็นพวกไม่ชอบผู้หญิงเท่าไรอยู่แล้ว มันชอบผู้ชายแบบตัวเล็ก ๆ ทรงนุ่มนวลน่าจับขยำแบบน้องไอโลไฟสด แล้วพอมันมาเจอกับ ‘ชนมเงิน’ คนคุยคนล่าสุดของผมที่เป็นผู้หญิงสวยเหวี่ยง มันเจอกับทุกอย่างและมักจะวินเมื่อรู้สึกว่สิ่งที่เธอได้รับมันไม่แฟร์เข้าไป ก็ยิ่งขยายด หาวว่า ‘นมทำให้ผมตาบอด’

“น้องก็ไม่ได้อะไรขนาดนั้น มึงอคติ”

“เฮอ ๆ ไม่ได้พามาเปิดตัวก็แล้วไป กูจิบนะจ้ะ” ไอ้เบงค์มองผมอึกรอบ คราวนี้ผมรู้สึกว่มันกวนสันตินผมแล้วละ

“จิบพอมึงสิ ไม่ให้จิบ”

“เฮ้อ ไหนมึงบอกไม่ใช่คนคุย” คราวนี้ไอ้เบงค์เป็นฝ่ายตามผมไม่ทันบ้าง

“ก็ไม่ใช่ไง” ผมทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“ไม่ใช่แล้วห้ามกูทำมิจะ พี่เกียร์” มันเข้ามาอกอดแขนผมแน่น

“กูเห็นก่อน” ผมยกคิ้วให้มัน ไอ้เบงค์เลยเบ้าปากใส่ มันเปลี่ยนกลับมาคุยเรื่องน้องไอโลไฟสดของพวกเราอีกครั้ง

“ว่าแต่...มึงสมัครยัง ไม่งั้นอีกสามวันเขาลบมึงทิ้งนะ”

“เขาอาจจะไม่ลบก็ได้ กูหลอ” ผมไม่ได้มันหน้าใสไอ้เบงค์นะ แค่พูดไปตามความเป็นจริง

“มึงรู้จักน้องไอน้อยไป ถ้าเขาไม่เด็ดขาดขนาดนั้นอะ คนไม่ลนลานรีบสมัครหรือก จะทำอะไรก็รีบ ๆ ทำในสามวันนะครับ ไม่งั้นจะหาว่ากูจะไม่เตือนจ้า”

“เฮอ ๆ ถ้ากูอยากสมัคร เดี่ยวกูสมัครเองแหละ”

ผมตัดบทใส้ไอ้เบงค์ เงินเดือนละพันมันก็เยอะอยู่นะ ต่อให้ผม

จะฐานะดีจนไม่มีใครในบ้านสนใจว่าผมจะโอนเงินไปให้ใครทีละพัน
ทุกเดือนก็ตาม ผมก็ยังต้องคิดเวลาจะทำอะไรอยู่ดี

คืนนั้น

เวลาสามทุ่มห้าสิบนาที

ผมกำลังนอนเล่นกระดิกเท้าอยู่บนเตียงนอนของตัวเองพลง
ไถหน้าจอโทรศัพท์ไปเรื่อยเปื่อย ต่อให้ตาจะอยู่ที่หน้าจอ หัวกลับคิด
เรื่องอื่น รุน้องไอ้ภูที่รู้จักกันโดยบังเอิญวันนี้

คิดแล้วก็เซ็ง ผมอยากรู้จักอินมากกว่าเดิมหน่อย เมื่อเย็นก่อน
แยกกัน จึงตัดสินใจขอพวกไลน์หรือไอจีอะไรแบบนั้นไป เขากลับบอก
ว่าเขามีแต่เบอร์โทรศัพท์ เพราะเขาไม่เล่นโซเชียลมีเดีย ผมนี่แตกจุด
เลย

สมัยนี้ยังมีอยู่อีกหะวะ คนไม่เล่นโซเชียล...

แต่ผมก็เอามาแหละ เบอร์เขานะ แค่ไม่รู้เหมือนกันว่าจะโทร.
ไปหาด้วยเหตุผลอะไร มีไลน์มันก็ยังไม่พอทักไปคุยเล่นได้บ้าง แฮ่ กรอຍ
เลยกู

ดิง!

เหมือนน้องไอเจ้าของกลุ่มชวนเหินนั้นจะรู้ว่าผมเบืออยู่ เลยอัพ
รูปใหม่ลงกลุ่มพร้อมกับแคปชั่น

‘อาบน้ำกันครับ ใครยังไม่สมัครสมาชิก คลิกที่ลิงก์’

รูปที่ว่าเป็นเรือนร่างเนียนละเอียดที่กำลังแช่อยู่ในอ่างน้ำที่เต็ม
ไปด้วยฟองสบู่ กล้องงจใจถ่ายให้เห็นแอมเปรียวบางรวมถึงช่วงขาขาว
โพลนที่ชันเข้าขึ้นมาเหนือฟองเหล่านั้น แทบจะเห็นไปถึงโคนขาที่ดูนุ่ม
นิ่มนั้นด้วย

ผมเลียริมฝีปาก เตะลื่นและสบถออกมาเบาๆ “เด็กมันร้าย

ฉิบหาย”

อ้อยเก่งขนาดนี้ อຍากรู้จ้่งว่าตัวจริงจะอ้อยขนาดไหน...

พูดแล้วก็อຍากแตกเลยเนี่ย...

ผมกดหัวใจให้รูปนั้น ส่วนคนอื่นก็กดแสดงอารมณ์ต่างกันไป คอมเมนต์มากมายพูดขึ้นถล่มทลายได้รูป ใ้แบงค์แม่งยังไปเมนต์เหยี่ย ๆ ว่า ‘ทำไมเรายังไม่วาร์ป’ แล้วเลือกมีคนที่กดไลก์คอมเมนต์มันจนได้เป็นที่อปปเมนต์ที่มีคนไลก์มากที่สุด

“สั้ส...” ผมสบทพกลางหัวเราะเบา ๆ นี่ถ้าในกลุ่มมีเครื่องหมายแฟนตัวยงแล้วไม่ติดให้ใ้แบงค์ก็ใจร้ายไปหน่อยละ แม่งมาทูกโพสท์ของน้องเลยจริง ๆ

จะว่าไป มีคนมากดโกรธด้วยวะ...

ผมอຍากรู้ว่าใครที่มากดโกรธ จึงกดเข้าไปดูรายชื่อคนที่มาแสดงความรู้สึกต่อรูปภาพของน้องทั้งหมด และได้เห็นว่าคนที่มากดโกรธคือใ้บอนด์อะไร่นั้นที่เคยมาเมนต์ทำนองว่าไม่มีเงินสมัครวีไอพีแต่อຍากจะคุยกับน้อง นี่มันก็มาเมนต์ด้วยนะ

Pond : ไม่อຍากให้โ้มาโชว์รูปร่างให้ใครเห็นแบบนี้เลย

Pond : อຍากจะเห็นคนเดียว

Pond : ตอบข้อความที่น้อยได้ไหม

Ball XX : @Pond มิงอຍากให้น้องตอบมิงก็เสียดังค์สมัครวีไอพีครับ

ใ้ควาย ไม่ใช่มาพรำเพื่อเหยี่ยอะไรทุกเมนต์

Ball XX : มีเงินน้อยก็หวัดไปแบบพวกกูปอ

2U : น้องโ้เป็นของส่วนรวมครับ ใ้สั้ส อຍากจะเห็นคนเดียวเหยี่ยไร

ละเมอใ้ @Pond

Top : ถ้าใ้มันคิดถึงมากมิงก็ใ้มือช่วยบรรเทาไปก่อน @Pond

Lee' s : อຍากให้ใ้ @Pond โดนน้องบล็อก ใ้สั้ส รำคาญ

ดูเหมือนไอ้ปอนด์จะโดนด่ารัวหลังจากมันไปมันต์ล่อตีนว่าอยากเห็นคนเดียว ไอ้เจ้าของไอดี 'Ball XX' แม่งตอบได้ถูกใจผมมาก ผมเองก็คิดอย่างนี้เหมือนกัน ที่ว่าอยากคุยมากนักรู้มันก็ต้องมีเงินสมัครทุกอย่างในกลุ่มนี้แม่งก็เป็นเรื่องของเงินใครเขาก็รู้ มันจะมาหวังรักแก้ห่าอะไรในนี้ ต่างกันตรงแค่ผมไม่ค่อยชอบแสดงความเห็นตามโพสต์ต่าง ๆ ในโซเซียลเท่าไร ส่วนมากผมจะแคกดไลก์อย่างเดียว

แถมไอ้ Pond อะไรนี่ก็เลือกกดดิสเพลย์สีดำตลอด ไม่เคยให้เห็นหน้าตาอะไรเลย เหมือนมันแค่สร้างแอคเคานต์ขึ้นมาเพื่อเข้ากลุ่ม ก็ไม่แปลกอะไร บางคนเขาก็ไม่อยากจะให้ใครรู้ตัวจริงว่าอยู่ในกลุ่มแบบนี้

ติง!

เสียงข้อความเข้าจากโทรศัพท์ทำให้ผมเลิกสนใจคอมเมนต์ด่ากันรัวได้รูปน้องไอและเปลี่ยนมาเช็ค message แทน คนที่ส่งข้อความหาผมในเวลาดึกตื่นแบบนี้จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากชนมจิ้น ผู้หญิงที่ผมคุยอยู่

KANOMJEEN : เกียร์

KANOMJEEN : นอนยังคะ

GEAR : ย้ง ๆ

GEAR : มีอะไรเปล่าครับ

KANOMJEEN : มาหาที่คอนโดฯหน่อยสิ เงงา ไม่อยากนอนคนเดียวงะ

KANOMJEEN : นะ ๆ ๆ

ผมไม่ใช่คนโง่ อ่านแค่นี้ก็รู้ว่าชนมจิ้นต้องการอะไร ผมเองก็ต้องการ โดนน้องไอยั่วเยมหลายวัน นอกจากทำให้ตัวเองก็ไม่ได้ไปลงที่ไหนเลย วันนี้ได้ปลดปล่อยบ้างก็คงดี

GEAR : คิดถึงเหมือนกัน เดี่ยวขับรถไปหาละ

KANOMJEEN : จะรอนะคะ

KANOMJEEN : Send Picture

ขนมจีนส่งรูปที่เธอใส่ชุดวาบหวีวนอนอยู่บนเตียงมาให้ผม และผมก็ผลอเอาเธอไปเปรียบเทียบกับร่างขาวนุ่มของน้องไอที่ผมเห็นมาก่อนหน้านี้ หากผมก็รีบสะบัดหัวไล่ความคิดนั้นออกไป ซินผมยังคิดเรื่องน้องไอไปมากกว่านี้ มันคงจะแยเกินไปสำหรับขนมจีน แต่ผมไปหาเธอเพียงเพราะว่าผมหมกมุ่นกับอีกคน แต่ผมไม่รู้ว่าจะไปกอดคนคนนั้นได้ที่ไหน มันก็เหี้ยสุด ๆ แล้วนะ

@คอนโดฯ A

ผมจอดรถไว้ยังอาคารจอดรถสำหรับบุคคลภายนอกที่ไม่ใช่ผู้อาศัยและผมก็ยังไม่ได้โทร.หาขนมจีนในทันทีหรอก ผมว่าผมจะไปซื้อถุขยางอนามัยก่อน พอดีของที่เคยเอาติดรถไว้มันหมดไปตอนไหนก็ไม่รู้

จากที่เคยมาที่นี่หนึ่งครั้ง ผมรู้ว่ามันมีร้านสะดวกซื้ออยู่ไม่ไกลจากลานจอดรถเท่าไร ผมก็เลยมุ่งหน้าไป

“ยินดีต้อนรับค่า”

พนักงานส่งเสียงใสทักทายทันทีที่เห็นผมผลักประตูกระจกเข้าไปในร้าน ผมเดินไปที่หน้าเคาน์เตอร์และหันไปทางซ้าย หยิบกล่องถุขยางอนามัยไปวางพร้อมทั้งวางแบงค์พันลงไปหนึ่งใบ พนักงานที่เคาน์เตอร์ก็คิดเงินให้ด้วยท่าทางปกติ เมื่อได้เงินทอนเสร็จ ผมก็หยิบทั้งเงินทอนรวมถึงกล่องถุขยางฯมาถือพร้อมทั้งหมุนตัวเพื่อจะเดินออกไปทางประตู เลยชนเข้ากับคนที่กำลังจะเอาของมาจ่ายเงินต่อจากผม

เคร่ง!

ตูป!

เสียงเหรียญและกล่องถุงยางฯกระทบพื้นดังขึ้นเมื่อมันตกลงไป ฝ่ายนั้นจึงขยับถอย ผมก็ล้มเก็บและพลอยหยุดสายตาเข้าที่เรียวกาเหยียดตรงสองข้างที่ดูเนียนละเอียดจนต้องมองของคนตรงหน้า

เมื่อผมเก็บของเสร็จ ผมก็ไม่วายไล่สายตาจากกางเกงขาสั้นที่ดูเหมือนบ็อกเซอร์สีเข้มขึ้นไปจนถึงเสื้อยืดสีเทาหลวมๆ กระดุกไพบลาร้าที่เห็นได้ค่อนข้างชัดเพราะเจ้าของมันเป็นคนตัวผอม ลำคอระหง และสุดท้ายใบหน้ารูปไข่กับนัยน์ตาที่เบิกกว้างนิดๆ เนื่องจากเขาจำผมได้

“เกียร์ เอ๊ย พี่เกียร์”

อินทกผมขึ้นมาก่อน คงแปลกใจที่เราบังเอิญเจอกันที่นี่ เขาคงไม่รู้ตัวหรอกว่าเรียวกาเขาทำเอาผมอยู่แทบไม่สุขเลย

| EP.02 |

“ไง” ผมทักกลับ อินก็เลยละล้าละลังว่าจะคุยกับผมดีหรือจะไปจ่ายเงินก่อนดี เพราะว่าหลังจากเขาก็มีคนมายื่นต่ออีกสองคน “ไปจ่ายเงินก่อนก็ได้”

ผมบอกเขา รู้สึกขำนิด ๆ กับท่าทางตื่น ๆ เหมือนกระต่ายที่โดนแห่ย่นั้น...

น่ารักดี

ผมถอยออกจากแถวที่หลาย ๆ คนกำลังรอจ่ายเงินมารออินอยู่ตรงชั้นวางสินค้าชั้นแรกใกล้ ๆ กับประตูทางออก อินซื้อแค่พวกขนมขบเคี้ยว ใช้เวลาจ่ายเงินแป๊บเดียวก็เดินมาหาผม เขาคงอยู่คอนโดฯนี้ ผมเดาเอาจากการแต่งกายสุดชิลล์ของเขา รวมถึงรองเท้าแตะที่เขาใส่อยู่

“พะ พี่เกียร์มาทำอะไรที่นี่เหรอครับ” อินถามผมอย่างตะกุกตะกักนิดหน่อย คงไม่ค่อยชินปาก ก็ตอนเรารู้จักกันครั้งแรกดันคุยกันแบบเพื่อนไว้ใจ

“มาหาเพื่อน” ผมตอบสั้น ๆ

อันที่จริงพอดตอบอินไปแล้ว ผมก็แอบแปลกใจในตัวเองนิด

หน่อย เนื่องจากโดยปกติแล้วผมไม่ใช่คนกะล่อนหรือโกหกสักเท่าไร
ถ้าไปห้องคนคุย ผมจะบอกตรง ๆ ว่าไปห้องคนคุย ยกเว้นหน้าที่เปลือ
โกหกอื่นไป

คล้ายกับผมไม่อยากจะให้เขารู้ว่าผมมีคนคุยอยู่ ไม่รู้ทำไมเหมือน
กัน

“เพื่อนสนิทเธอ” เสียงเรียบถามมาอีก

“ทำไมถึงคิดว่าเป็นเพื่อนสนิท” ผมหันไปมองหน้าคนที่เดี๋ยวกว่า
ผมอยู่หลายเซ็น

“ไม่สนิทจะซื้อถุงยางฯเธอ” ให้ตาย สีหน้านิ่งเฉยของอินนี่ทำ
ผมเหวอไปเลย ไหนเขายังจะแก้งมาหลิวตาเล็ก ๆ ไล่กันตอนเห็นผม
อึ้งอีก ไอ้ยิ้มมุมปากแบบ ‘รู้ณะ’ ของเขานี้มันกระแทกใจผมดั่งปัก! เลย
จะมีเสน่ห์ไปถึงไหนวะเนี่ย!

คนอย่างนี้จะเธอจะไม่มีเพื่อน หรือไม่รู้วิธีเข้าหาคนอื่น...

ผมว่าเขาน่าจะไม่อยากมีเพื่อนเองนะ แต่ทำไมล่ะ

“ชอบจังเลย คนรู้ดีเนี่ย” ผมแซว แม้จะมีคำถามในใจเกี่ยวกับ
เหตุผลอันลึกลับซับซ้อนในการไม่ยอมสนิทกับใครของอินนี่ก็ตาม

“...” อินนี่มิด ๆ โดยไม่ได้ตอบอะไรผม เราเดินกันมาจนถึงหน้า
อาคารเอกอน เขาหยุดและหันมายิงคำถามใส่ผม “แล้วเพื่อนสนิทที่
อยู่อาคารไหนล่ะ ถ้าอาคารเดียวกัน ใช้คีย์การ์ดอินนี่ก็ได้ จะได้ไม่ต้อง
ให้เขาลงมา”

“อินอยู่อาคารไหนอะ” ผมรู้อยู่แล้วว่าขนมจีนอยู่อาคาร B ทำ
เนียนต่อแหลไปขึ้นแหละ

“เอครับ” เขาตอบแล้วชี้มือไปยังอาคารสูงตระหง่านตรงหน้า
พวกเรา

“ไม่แน่ใจ อาจจะมีอยู่เอก็ได้ เดี่ยวพี่ลองส่งข้อความถามก่อนนะ”

“ครับ”

อินมีน้ำใจยื่นรอผม ขณะที่ผมยื่นส่งข้อความหาขนมจีน ผม

พิมพ์ข้อความส่งไปจริง ๆ ไม่ได้แกลังโกหกว่าส่งหรืออ แต่ไม่ได้พิมพ์
ประโยคที่บอกอินไว้เท่านั้นเอง ประโยคที่ผมบอกชนมจินก็คือ ผมไป
หาเธอไม่ได้ ผมไม่ว่างแล้ว

ดิง!

รออยู่ไม่นาน ชนมจินก็ตอบกลับมาตัดพ้อผมนิดหน่อย รวากับ
ว่าเธอรอข้อความอยู่ เมื่อได้คำตอบจากชนมจินแล้ว ผมก็เก็บโทรศัพท์
เข้ากระเป๋า ไม่เป็นไร ว่างที่หลัง ยังไงเธอก็ไม่ใช่แฟนผมชะหน่อย

“สงสัยไม่ได้ไปเจอแล้ว เห็นว่าติดธุระกะทันหันนะ” ผมบอกอิน
แบบนั้น

“แปลกนะครับ พวกพี่น้องกันไว้แล้ว แถมยังเป็นเรื่องสำคัญ
ทำไมฝายนั่นอยู่ ๆ ถึงมีธุระได้” ธุระสำคัญของอินแหม่งต้องหมายถึง
ดูยางอนามัยที่นอนแฉ่งแหม่งอยู่ที่กระเป๋าทางเกงยีนผมอย่างแน่นนอน
ผมไหวไหว

“ก็บอกแล้วไงว่าแค่มาหาเพื่อน ไม่ได้สำคัญอะไร ส่วนของที่อิน
เห็นพี่ซื้อ ก็แค่ของมันจำเป็นต้องมีใจ”

“ครับ ๆ เพื่อนก็เพื่อน” อินไม่เข้าซี้ซี้ก หากดูใบหน้าเขาก็รู้ว่าเขา
ไม่ค่อยเชื่อผมเท่าไร “แล้วนี่พี่เกียร์จะเอาไป กลับเลยเหออ”

“เอาใจดีละ อุตส่าห์ขับรถมาอย่างไกล ไม่นึกว่าจะโดนเบียด
นะเนี่ย” ผมแกลังถอนหายใจแบบแข็ง ๆ อินก็ทำหน้าคิดหนักอยู่ครู่หนึ่ง
ก่อนที่เขาจะถามคำถามที่ผมกำลังต้องการและหวังให้เขาถามอยู่พอดี

“ไหน ๆ ก็มาแล้ว ไปนั่งเล่นห้องอินก่อนมัย แล้วสักชั่วโมงพี่
ค่อยกลับ”

“อ้าว?” ผมร้องออกไปทำให้อินง

“ครับ อะไรเหออ”

มาอีกแล้ว สีหน้ากระต่ายตื่น ๆ แบบนั้น น่าขย้าชะมัด...

“แค่สงสัยนะ”

“สงสัยอะไรเหออ” เสียงทุ้มนำฟังถามอีก

“ก็สงสัยว่าถ้าเกิดพี่ไม่อยากจะกลับ อินจะทำยังไงนะสิ” ผมหัวเราะมองเขาด้วยสายตาหยอกเย้าแบบที่เขาก็คงเข้าใจ ว่าเวลาผู้ชายมองใครสักคนแบบนั้นมันหมายความว่ายังไง อินพยักหน้าให้ผม เขาตอบกลับมาแบบธรรมดาหน้าซื่อตาใส

“อ้อ ไม่อยากกลับ พี่เกียร์ก็ค้างสิครับ”

“...!” ผมกำลังตกใจกับคำตอบที่ไม่คาดคิด ส่วนอินที่เห็นผมเป็นแบบนั้นก็หลุดซ่าแบบน่ารัก ๆ กลับมาบ้าง

“กล้าหรือเปล่าละครับ พี่เกียร์”

“ทำไมเธอปากดีจัง เธอไม่กลัวโดนเธอ ปากดีแบบนี้อะครับ ฮี”

พอได้สติผมก็สวนกลับคนตัวเล็กกว่าที่มาทำปากเก่งทำทนายผมทันที ยิ่งไปกว่านั้น ผมยังแกล้งก้าวเข้าไปประชิดตัวของอินด้วย เขาถอยหลังหนีผมไปหลายก้าว ريبยกมือสองข้างขอมแพ้ เมื่อเห็นผมใช้มือคว่ำดันแขนสองข้างของเขาเอาไว้กลางดิ่งมาชิดตัวผม

“ใจเย็น ๆ สิพี่ แค่อ้อนนินเดียวหัวร้อนเลยเธอ” อินขึ้นตัวนิด ๆ ผมรู้ว่าเราไม่ได้สนิทกันมากจนจะไปแตะเนื้อต้องตัวเขาได้ง่าย ๆ เลยขอมปล่อย ไม่อยากให้อินมองว่าผมฉวยโอกาส

คือถ้าโอกาสมันมาให้ฉวยก็เป็นอีกเรื่องนะ...

“ไม่ได้หัวร้อน แค่เป็นคนชอบเอาจริง โดนทำไม่ได้ โดนที่ไรรับคำทำตลอดเลย” ผมอาจจะไม่ใช่คนพูดอ่อนเก่งอะไรมาก แต่ก็เป็นคนที่มีสติด้านคำพูดในระดับหนึ่งเลย เพื่อน ๆ ผมมันก็รู้ว่าผมไม่ค่อยพูดหวานหรือ แต่เวลาพูดสายตามันก็ไปหมด คนคุยของผมก็เลยมักจะแพ้มักจนราบคาบทุกที ถ้าอินไม่ได้ตายด้าน เขาก็ไม่อาจจะใช้ข้อยกเว้น

“เอ่อ...เราจะไปที่ห้องอินกันได้หรือยังอะ ผมว่ายื่นคุยตรงนี้นี่ปานาน ๆ ยุงมันจะกัดนะ”

“อินก็นำไปสิ เดี่ยวพี่เดินตามไป” ผมบอกอินไปแบบนั้น จังหวะนั้นผมเห็นร่างที่คั่นตาของชนมเงินเดินพันมุ่มตึกมาพอดี หน้าตาเธอดู

หงุดหงิดมาก ผมไม่อยากจะเจอเห็นผมเลยรีบหลบฉากไปยืนข้างหลัง
อิน

เป็นโชคคิของผมที่ขนมจีนกำลังคุยโทรศัพท์อยู่เธอก็เลยไม่เห็น
ว่าผมยืนอยู่ตรงนี้

“แกคิดดูดิ นัดกันไว้สิบตีแล้ว เกียร์ก็มาเบียดฉันเฉยเลย ไม่ติด
ว่าหล่อพรีเมียม ตรงสเปคขนาดนั้น ฉันไม่คุยด้วยแล้วนะ ผู้ชายอะไร
โคตรทรวนประสาท! มาบอกว่าคิดถึงคิดถึงฉัน แต่อยู่ๆ เทให้ค้างเฉย
เลยจ้า!”

ความที่ขนมจีนไม่รู้ว่าผมอยู่แถวนี้ เธอเลยตำผมให้เพื่อนฟัง
อย่างอกรรสรอกชาติ อินเองก็มองตามขนมจีนจนเธอเดินผ่านไปไกล
ลับ

“ตกลงคนที่ติดธุระกะทันหัน ดูเหมือนจะเป็นพี่เกียร์นะเนี่ย” คน
ที่ยืนกอดอกมองผมอยู่เป็นคนออกปากแซะผมก่อน

“รู้ได้ไงว่าเขาหมายถึงพี่ คนชื่อเกียร์ไม่ได้มีคนเดียวมั้ง” ผมแก้ง
เบลอใส่อิน

“นั่นพี่มาหลบหลังอินทำไมล่ะ หรืออินไปถามเขาดีไหมว่าเกียร์
ที่เขาตามหาใช่เกียร์นี้หรือเปล่า” ไม่พูดเปล่า อินทำเหมือนจะเดินไป
ถามขนมจีนด้วยหน้าตายๆ แบบนั้นจริงๆ ผมรีบดึงแขนเขาให้กลับมา
ยืนที่เดิม

“อย่าเป็นเด็กดื้อ” ผมบอกสั้นๆ “ไปๆ ขึ้นห้อง”

ผมถือวิสาสะจูงข้อมืออินให้เดินตามผมเข้าไปในตึกเอ จากการ
แต่งตัวของขนมจีนเมื่อครู่ที่ดูซิลลีไม่ต่างอะไรจากอิน แปลว่าเธอน่า
จะออกไปแค่อีกๆ หากยังมีวี่วี่อะไรอยู่ตรงนี้ เธอลับมาเจอผมก็เป็น
เรื่องกันพอดี ต่อให้บอกว่าไม่ได้เป็นอะไรกับอินก็ไม่ใช่ว่าเหตุผลที่จะ
เข้าใจได้เลย กับการมาถึงคอนโดฯนี้แล้วเสือกหนีไปเข้าห้องคนอื่นแทน

อินสายตึระะไปมาให้แก่การแกที่ไม่ได้เรื่องของผม เราขึ้นลิฟต์
ไปยังชั้นสิบสามซึ่งเป็นชั้นที่ห้องของอินอยู่ เขาเดินนำผมไปจนถึงห้อง

1302 มือบางหยิบคีย์การ์ดออกมาแตะเพื่อเปิดห้องเข้าไป

“ยังไม่ได้เก็บห้องอะพี รกหน้อยนะ” เจ้าตัวเตือน

“ไม่เป็นไร ห้องพีก็ไม่ค่อยเรียบร้อย”

ห้องผมเคยรกระดับนอนไม่ได้ในช่วงก่อนสอบเพราะผมมัวแต่ชกอยู่กับการ์อ่านหนังสือมาแล้ว ดังนั้นการที่ห้องของอินจะมีของวางระเกะระกะชนิด ๆ หน่อย ๆ ถือว่าธรรมดามาก

“พีจะตีอะไร มีเบียร์ด้วยนะ” อินวางกระเป๋าเงินกับคีย์การ์ดห้องของเขาไว้ข้าง ๆ โซฟาตัววางทีวี ขณะที่ผมทั้งตัวลงนั่งบนโซฟาในห้องเขา และแม้ว่าอินจะวางของส่วนตัวอย่างอื่นไว้อย่างไม่ใส่ใจ แต่สิ่งหนึ่งที่เขาไม่ยอมให้ห่างตัวคือโทรศัพท์มือถือถือ อาจจะมีคนนอกอยู่ในห้องนี้

“หน้าอย่างเธอตีเบียร์ด้วยหรอ” ผมเลิกคิ้ว เวลาที่ผมรู้สึกสนใจในตัวใครมาก ๆ ผมมักจะเปลือยเรียกฝ่ายนั้นว่า ‘เธอ’ ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง คงเพราะมันเป็นสรรพนามที่ดูน่ารักและอ่อนแบบกวน ๆ ดีละมั้ง

“ตีบ้างเวลาเครียด ๆ แล้วอยากให้เห็น สรุปีที่เอาเบียร์นะ” อินย้ำอีกที

“ครับ”

ผมเปลี่ยนมาเอนตัวนอนราบลงไปกับโซฟาของอิน และเหลือบไปเห็นสายหนังสือดำสนิทที่มันคล้าย ๆ กับสายเข็มขัด ต่างกันตรงที่ขนาดรอบวงของมันเล็กกว่าเยอะ สายที่ว่านั้นมันวางอยู่บนโต๊ะตรงหน้าผมราวกับถูกพาดไว้ลวก ๆ ดูจากความยาวของสายแล้ว ไม่น่าจะเข้ากับเอวได้...

ซึ่งผมว่าถ้าเป็นกับต้นขาเรียว ๆ มันน่าจะเข้ากันได้พอดี

หมับ!

ผมมีอบอนหยิบมันมาดูใกล้ ๆ อินก็ถือกระป๋องเบียร์กลับมาพอดี ผมกับเขาสบตากัน และอินยังดีหน้าหนึ่งอยู่ ผมเลยยกมันขึ้น

“นี่ใช่สายรัดต้นขาปะ?”

“ใช่” อินพยักหน้า

“ขอใจใครอะ” ผมลองเชิงอิน เขายังไม่ตอบในทันที แควงเบียร์ไวให้บนโต๊ะ จังหวะที่อินก้มตัว เสื้อสีเทาตัวหลวมนั้นก็ทำพิชใส่ผม ด้วยการทิ้งคอเสื้อลงมาตามแรงโน้มถ่วง ทำให้มองผ่านช่องว่างนั้นไป เห็นยอดอกสีเรื่อสองข้างนั้นได้

ผมรีบเลื่อนสายตามาโฟกัสแค่ใบหน้าของอิน เขาเดินมาหียบสายรัดต้นขานั้นออกไปจากมือผม ผมยังยื้อไว้ ไม่คืนง่าย ๆ

“ว่าอินอย่าเป็นเด็กดีอ พี่ก็อย่ามีอชนลี” อินบ่นผม

“ก็บอกมาก่อนสิว่าของใคร” ผมถามอีกรอบ และคำตอบที่ได้ รับคราวนี้ทำให้ตกตะลึงจนเผลอปล่อยให้เขาดึงสายหนึ่งนั้นคืนไปจนได้

“พี่มาห้องอิน แล้วพี่คิดว่ามันจะเป็นของใครล่ะ?”

“เธอชอบอะไรแบบนี้ด้วยหรอ?”

ผมตั้งข้อสงสัยและยังคงมองสายหนึ่งสีดำในมืออินอย่างไม่วางตา รวมถึงไม่อยากจะจินตนาการให้เกิดอารมณ์ด้วยว่าถ้ามันไปอยู่บนต้นขาขาวจัดนั้นแล้วมันจะเป็นยังไง อินไม่ได้ตอบคำถามนั้น เขาแค่พยักพเอิดมาที่กระป๋องเบียร์ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะ

“ถ้าพี่ไม่รีบตีมันจะชืดหมดนะ”

“มันจะชืดมั่งก็ไม่ใช่ไรมั้ง เพราะแค่นี้ตรงนี้ก็เผ็ดเกินแล้ว” อันนี้ผมเผลอพูดไปตามความคิด จนอินหลุดน้ำใส่ผมเลย

“เดี๋ยวอินมานะ”

“...”

ผมมองคนที่เดินถือสายรัดต้นขานั้นหายไปในห้องนอนจนสุดสายตา อินปิดประตูห้องเขาไว้อย่างมิดชิด แถมยังล็อกห้องด้วย เหมือนเขาไม่อยากให้ผมมองเข้าไปในห้องได้เลย ผ่านไปไม่ถึงห้านาที อินก็ออกจากห้องนั้น โดยตอนกลับออกมาก็ไม่ลืมล็อกห้องไว้ด้วย

เหมือนกัน ไม่มีสายหนังเส้นนั้นอยู่ในมือเขา คิดว่าคงเก็บไปแล้ว
แม้ว่าเขาจะไม่ยอมรับตรง ๆ มันก็คงเป็นของเขาจริง ๆ นั่น
แหละ...

แม่งเอี้ยยย เจอขี้นิ้วตัวพ่อเข้าให้แล้วไง! เห็นไปมหา'ลัยที่ไรใส่
แต่เสื้อหนาวโคร่ง ๆ ทับ นิ่งห่อตัวไม่สูงสิงกับใคร หน้าซีดหน้าเขียวไม่
ยิ้ม ไม่เป็นมิตร จนคนในคลาสยังมองข้ามหัว ไม่มีใครอยากดึงเข้ากลุ่ม
ด้วยมากนัก จนตอนแรกผมก็ยังจำชื่อเขาไม่ได้ แต่ไลฟ์สไตล์ในชีวิต
นอกมหา'ลัยของอินนี่มันเป็นอีกเรื่องเลยนะ ก็คือเด็ดไม่ไหว

คิดไปคิดมาก็ดีเหมือนกันที่อินไม่ได้เปิดเผยตัวตนที่มีเสน่ห์
ขนาดนี้ของเขากับใคร ไม่อย่างนั้นก็คงไม่เหลือรอดมาให้ผมนั่งเต่าอยู่
ตอนนี้อรอก คงจะมีใครสักคนจับทำแฟนไปละ

“อิน” ผมเรียกเขาแล้วยันตัวมานั่งแทนที่จะนอนเอกเขนก
เหมือนมันเป็นโซฟาของผมคนเดียวแบบตอนแรก

“ว่า?” เขาเลิกคิ้ว

“มาตี๋มเป็นเพื่อนหน่อย” ผมตบที่นั่งข้างตัว

“ตี๋มคนเดียวแล้วพี่เหงาหรือไง” เขาถามกลับหน้าหนึ่ง ๆ

“นิดหน่อย ไม่ชอบตี๋มคนเดียว” อันนี้ตอแหลลมา ๆ ครับ ใน
ความเป็นจริง เพื่อนในกลุ่มทุกคนรู้ว่าผมสามารถตี๋มเบียร์ได้เป็นลัง
ในห้องคนเดียว ถ้าอยากตี๋มไปเรื่อย ๆ โดยไม่พูดคุยกับใคร มันก็ถูก
นะ ที่บางคนมักจะไปตี๋มเพราะติดบรรยากาศ ติดเพื่อนที่ร้านเหล้า
หรือไปออกล่า ผมเองก็มีโมเมนต์พวกนั้นบ้าง ทว่าก็มีบางครั้งเหมือน
กันที่ผมอยากตี๋มแบบตี๋มจริง ๆ นะ เลยซื้อมาตี๋มที่ห้องคนเดียวให้มา
บ่อย ๆ

“...” อินทำหน้าที่เหมือนขี้ใจอยู่ว่าจะตี๋มกับผมดีหรือเปล่า

“ทำไม่ละ ยังไม่สนิทกันเลยไม่กล้าตี๋มด้วยว้าจัน” ผมชวนน้อง
เล่น แม้จะรู้ว่าเขาคงไม่ได้คิดแบบนั้น ไม่งั้นไม่กล้าชวนผมมานั่งเล่นที่
ห้องอรอก อินเองพอได้ยินที่ผมพูด เลยเดินมานั่งลงข้าง ๆ ผม ผมได้

กลิ่นหอมอ่อน ๆ ลอยจากตัวเขามาเตะจมูกในวูบที่เขา นั่งลงด้วย
“เปล่าหรือ แค่กลัวเมา”

“คออ่อนหรือ ไหนว่าชอบดื่มให้หลับ” ผมชะโงกหน้าไปมอง
คนที่นั่งจ้องกระป๋องเบียร์บนโต๊ะอยู่ อินรู้ว่าผมก็มลงไปมอง เขาเลย
มองกลับ

“ก็ดื่มให้หลับนี่พี่ แบบว่าแค่ครึ่งกระป๋องก็หลับแล้ว คออ่อนขึ้น
เทพ ไม่อ้วกด้วยซ้ำ เพราะไม่เคยไปถึงจุดนั้น” ร่างโปร่งทำหน้าจริงจัง
ให้เห็น ณ จุดนี้ ผมว่าผมอาจจะเหยียก็ได้ เลยไปกั๊งขาเจ้าตัว คิดว่ายังมี
มันก็ไม่น่าจะหลับได้ในครึ่งกระป๋อง เพื่อนผมอย่างไอ้เต๋อก็คออ่อนจะ
ตาย ยังดื่มได้ตั้งสองกระป๋อง นั่นก็กระจอกแล้วนะ ไม่น่ามีใครกระจอก
กว่านั้นปะ?

“นิดเดียว ไม่เป็นไรหรือ อีกอย่าง...เธอก็อยู่ห้องเธอเอง ไม่ได้
ดื่มข้างนอก เมาก็เดี๋ยวเดินไปปิดประตูตอนพี่จะกลับก็ได้” พุดจบ ผม
ก็ถือวิสาสะเดินไปที่ตู้เย็น หยิบเบียร์อีกกระป๋องมาเปิดให้อิน เมื่อกลับ
มานั่งลงที่ข้างเขาเหมือนเดิม ผมก็ยื่นกระป๋องนั้นไปให้

อินรับกระป๋องจากมือผมไปอย่างไม่มั่นใจ ก่อนจะดื่มเขายังหัน
มาพูดกับผมแบบซีเรียสมาก “ถ้าอินเมาจนเพลอหลับก่อน ของของ
อิน พี่ห้ามยุ่งห้ามดูนะ ไม่งั้นถ้าอินรู้ อินจะหายไปจากชีวิตพี่เลย”

“เฮ้ย ขนาดนั้นเลยหรือ” ผมถามปนขำ แต่อินไม่ขำด้วย

“พี่ก็เห็นอยู่แล้วว่าอินไม่คบเพื่อน ถึงตอนนี้พี่ก็คงรู้อีกแหละว่า
อินตั้งใจไม่คบใครเองด้วย การที่จะลาออกแล้วหายไปเลย มันก็ไม่ได้อะไร
หนักหนาสำหรับอิน และรับรองได้เลยว่าไม่มีใครติดต่ออินได้ อินไม่
เล่นโซเชียล อย่างมากอินก็แค่เปลี่ยนเบอร์ แล้วคนที่มีเบอร์อินก็จะ
ติดต่ออินไม่ได้อีก”

จากสายตาของอิน ผมรู้ว่าคนคนนี้จะทำอย่างที่พูดแน่นอนเลย
เลือกที่จะพยักหน้า

“อ้อ สัญญา ถ้าเห็นอินใกล้เมา พี่จะกลับเลย” ผมพูดแบบจริงจัง

ให้อินแน่ใจว่าผมหมายความว่าอย่างไรที่พูด อินก็ดูผ่อนคลายขึ้น

“อ้อ อีกร่าง” เสียงใสโพล่งอย่างนี้ขึ้นได้

“อะไรของเธออีกครับ ข้อแม้เยอะจัง” ผมทำเป็นบ่น อินเลยส่งยิ้มมาให้

“ถ้าอินมาแล้วไปลวนลามพี่ พี่อย่ามาโกรธหรือชกอินแล้วกัน”

“บ้า” ผมหัวเราะเสียงดัง “ชกอะไร มีแต่จะลวนลามกลับ ระดับนี้”

“พี่ไม่ทำแบบนั้นหรอก พี่ออกจะดูเป็นคนดี” อินชมผมเกินไป และผมก็ไม่อยากให้เห็นเขาคาดหวังไปมากกว่านี้ เลยยกกระป๋องตัวเองขึ้นมาเป็นสัญลักษณ์ขอชน อินเลยเอากระป๋องเบียร์ของเขามาชนกับผม และเราก็เริ่มดื่มด้วยกัน

“ทำไมถึงไม่อยากมีเพื่อน” เมื่อมีแอลกอฮอล์ล้นคอ คำถามของผมก็เริ่มมา อินทำหน้านึกอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบกลับมา

“ไม่รู้สิพี่ อาจจะเพราะว่าไม่อยากวุ่นวายละมัง”

“การมีเพื่อนมันวุ่นวายขนาดนั้นเลยหรอ”

ผมไม่ค่อยเข้าใจความคิดอินมากนัก เพราะสำหรับผม ความวุ่นวายระหว่างเพื่อนนี่แหละคือความสุข ได้กวนตีนกัน ได้ทำอะไรหลาย ๆ อย่างด้วยกัน อินอาจจะไม่เคยมีเพื่อนประเภท ๆ สร้างเสียงหัวเราะแบบไอ้แบงค์ เพื่อนที่มีความเป็นผู้นำ คอยตามงานต่าง ๆ คอยตีวให้แบบไอ้ภู และเพื่อนที่ออกหักรายวันแบบไอ้เต๋อ เขาก็เลยไม่เข้าใจว่าความวุ่นวายนี่แหละ คือความมหรรศจรรย์อันดับต้น ๆ ของการใช้ชีวิต

“บางทีเราจะเปิดรับใคร เราก็ต้องยอมให้เขาเข้ามาในโลกของเราใช่ไหมล่ะพี่ แต่อินก็ไม่แน่ใจว่าอยากให้ใครเข้ามาในโลกของอินขนาดนั้นหรือเปล่า”

“งั้นถ้าไม่ใช่เพื่อนล่ะ” ผมแก้งถามเปลี่ยนหัวข้อไป อินเองก็จบเบียร์ไปอีกนิดหน่อยเมื่อผมขอชนกระป๋องอีกที

“ไม่ใช่เพื่อนนี่พี่หมายถึงอะไรหรอ”

“ก็แบบ คนคุย แฟน ไร้จ้” ผมยกเบียร์ขึ้นดื่มเพื่อไม่ให้อินเห็น

สีหน้าของผม เนื่องจากผมคิดว่าตอนนี้ผมต้องกำลังทำหน้าที่แบบคน
อยากรู้ อยากเห็น อยู่แห่ง ๆ เดียวอินจะไม่ไว้ใจ ไม่อยากพูดความรู้สึก
เขาให้ผมฟัง

ผมก็ไม่รู้หรือทราบดีว่าผมจะถามเขาแบบนั้นทำไม ผมรู้แค่ผม
อยากได้คำตอบเพื่อ ๆ ไว้

“ยังไม่ได้คิดเรื่องนั้นอะพี่ เพราะว่าก็ไม่ได้มีใครมาจีบ”

“จริงอะ” ผมตาลุกใส่อิน เผลอขยับตัวเข้าไปมองใบหน้าใส ๆ
นั้นใกล้ ๆ “ไม่มีใครจีบจริง ๆ เหรอ”

“คิดว่าไม่นะ” เขาตอบนิ่ง ๆ

“ใช่เหรอ” ผมยังไม่หยุดง่าย ๆ

อินอาจจะอยากแก้แค้นหรืออะไรไม่รู้ เลยเผลอตีมือเบียร์ไปอีก
อีกใหญ่ ด้วยความขี้เสือก ผมพยายามกระเช้าเข้าแห่คนตัวบางอีก
หลายคำถาม เขาอยากหนีผมเลยทำที่เป็นดีม (ก็จะให้กระป๋องมันบั้ง
สีหน้าแบบที่ผมทำนั่นแหละ) ไม่นานหน้าของอินก็เริ่มแดงระเรื่อ แล้ว
เขาก็เริ่มปากก้ำกัใส่ผมกลับ

“พี่จะมาอยากรู้เรื่องแฟน เรื่องคนคุยของอินทำไม พี่สนใจอยาก
จะคุยกับอินแบบนั้นเหรอ” อินวางกระป๋องเบียร์ที่เบาหัวของเขาไว้ที่
โต๊ะและหันมาเผชิญหน้ากับผมตรง ๆ ตอนนี้นขนาดชายกางเกงขาลั้น
ของเขาร่นไปถึงต้นขาเขาก็ยังไม่สนใจ ผมเองก็ต้องห้ามใจแทบตายไม่
ให้ไปมอง เพราะเดี๋ยวกำเดาจะพุ่งเป็นสาย แสดงความเป็นคนกามให้
อินเห็น

“ถามไว้เพื่อ ๆ ใจ” เห็นอินไม่ระวังตัว ผมมันคนกะล่อนก็เลยไหล
ไปเรื่อยจนหัวไหลชิดกัน “แล้วได้ปะล่ะ”

“มันก็ไม่ใช่จะไม่ได้ แค่ไม่เข้าใจว่าทำไมอยู่ ๆ มาสนใจอิน” อิน
ใช้ปลายนิ้วชี้ต้นปลายคางผมให้เซ็ดหน้าขึ้นซ้ำ ๆ “พี่มีผู้หญิงตั้งเยอะ
อย่างผู้หญิงที่เดินผ่านเราไปวันนี้ก็คือคนที่พี่เทเขากลางทาง”

“อย่าเพิ่งตัดสินพี่เพราะเรื่องแค่นี้ดิ ก็พี่อยากมาคุยกับอิน

มากกว่าใจ แล้วไม่ดีเหรอ”

“...” พอเห็นผมเคลือบหน้าเข้าไปใกล้เขามากจนระยะห่างแทบไม่มี เราก็สบตากันค้างอยู่อย่างนั้น

“เธอ ตอบดี ดีหรือไม่ดี” อีกนิดเดียวริมฝีปากผมก็จะแตะกับริมฝีปากสีเรื่อที่อยู่ตรงหน้า

“อินไม่รู้...” ผมได้กลิ่นเบียร์ชนิดเดียวกันจากลมหายใจของเขา ไม่ต่างอะไรกับลมหายใจของผม ปลายจมูกของผมกำลังแตะได้และดันปลายจมูกของอินเบา ๆ

“ไม่เอาคำตอบแบบนี้ดี ตอบงี้แปลว่าอยากไปหาผู้หญิงคนนั้นมากกว่าเหรอ”

อินไม่ได้ตอบผมแล้ว เพราะว่ามีมือของเขายื่นมาแตะผมตอนแรก เปลี่ยนมาจับสันกรามของผมให้อยู่นิ่ง ๆ ผมเผลอคิดไปว่าผมน่าจะไหลจนเขาจับได้แล้วว่าผมเนียนอยากจูบ จนกระทั่งริมฝีปากนุ่ม ๆ เหมือนเยลลี่นั้นเป็นฝ่ายกดลงมา